

Editorial

Amb aquest número que teniu a les mans *COTA ZERO. Revista d'Arqueologia i Ciència* arriba als vint anys de publicació contínua i de presència en el panorama de l'arqueologia nacional.

Aquest vintè aniversari de la revista coincideix precisament amb el trentè aniversari de la restauració democràtica al nostre país i la superació de trenta-sis anys de dictadura, repressió i aïllament internacional. Al llarg d'aquest trenta anys s'ha anat creant i definint les institucions que, des d'una perspectiva pública, havien de vetllar, entre d'altres, per l'arqueologia, el coneixement d'aquesta, la gestió i la protecció integral patrimonial i també la divulgació.

COTA ZERO, que va néixer ara fa vint anys, és i vol continuar essent una eina que contribueixi al desenvolupament de l'arqueologia en totes les seves manifestacions: metodològiques, teòriques, historiogràfiques i de compromís.

En el transcurs d'aquest temps hem vist aparèixer d'altres revistes especialitzades independents o vinculades d'alguna manera o altra a institucions relacionades amb l'arqueologia o el patrimoni. Revistes el principal actiu de les quals ha estat la creença en una arqueologia moderna i social i en les persones que les han fet possibles treballant més des d'una perspectiva de compromís que de viabilitats de supervivència econòmica. Malauradament, moltes d'elles han anat desapareixent després de pocs números d'existència fruit de la disfunció que obliga a unir compromís i il·lusions amb realitats econòmiques i mercat. El fenomen, però, no és nou i, de ben segur, relacionable amb la problemàtica que afecta la gran majoria de revistes especialitzades de qualsevol temàtica i àmbit. Sovint hem vist, i encara veiem, com revistes «clàssiques» d'arqueologia del nostre país i d'arreu vinculades a institucions públiques es veuen abocades, bé a la desaparició, bé obligades a demanar el suport dels seus lectors per tal de reclamar la supervivència, bé a aparèixer amb una gran irregularitat.

Una conclusió primera a aquest panorama podria donar a entendre que o bé la majoria de les revistes d'arqueologia del nostre país no tenen un finançament prou adequat o sinó, i més preocupant, que no es disposa d'un públic especialitzat o en formació que en reclami l'existència. Ambdues possibilitats són realment preocupants i serien mereixedores d'un debat que posés de manifest l'estat de la nostra arqueologia en totes les seves expressions així com el paper que tenen i han de tenir les revistes d'arqueologia que n'haurien de ser el reflex.

Des d'aquesta perspectiva COTA ZERO voldria contribuir en aquest debat necessari i participar de l'anàlisi actual de la nostra arqueologia, una arqueologia que s'ha professionalitzat molt per raó de la dinàmica actual de polítiques de prevenció però que possiblement presenta unes significatives mancances quant a la investigació historicoarqueològica, la protecció del patrimoni i especialment en relació amb la seva difusió científica i cultural, voluntat última que hauria de presidir l'activitat arqueològica, tant en el marc del caràcter públic com des de l'esfera privada que s'està desenvolupant en els darrers temps.